

La bicicleta blava de la Nora

La Nora tenia una bicicleta blava amb un timbre platejat que feia dring-dring. L'havia heretat de la seva cosina i, encara que tenia una petita ratllada al parafang, a ella li semblava la bicicleta més bonica del món.

Només hi havia un problema: encara no sabia anar-hi sense les rodetes.

Al parc, els seus amics pedalaven pel camí gran. Feien voltes, frenaven davant la font i aixecaven una mà per saludar. La Nora els mirava des del sender petit.

—Quan trauràs les rodetes? —li preguntaven.

—Aviat —responia ella.

Però «aviat» no arribava mai.

Un dissabte, el seu avi va portar una clau anglesa.

—Avui les podem treure, si vols.

La Nora va empassar saliva.

—I si caic?

—Potser cauràs alguna vegada. Portaràs casc, començarem a poc a poc i jo seré al teu costat.

Van anar a una plaça plana. L'avi va subjectar la bicicleta pel seient.

—Mira endavant i pedala.

La Nora va fer dues pedalades i va posar els peus a terra.

—No puc.

—Encara no —va dir l'avi—. Aquesta paraula és important.

Ho van tornar a provar. Tres pedalades. Després quatre. En el cinquè intent, la bicicleta es va inclinar i la Nora va caure sobre una genollera.

No s'havia fet mal, però els ulls se li van omplir de llàgrimes.

—Ho deixo.

L'avi es va asseure al seu costat.

—Quan jo vaig aprendre, vaig caure dins d'un arbust.

La Nora se'l va imaginar amb les cames enlaire i va riure.

—De debò?

—De debò. L'arbust tampoc no en va quedar gaire content.

Van decidir descansar. Mentre bevien aigua, la Nora va observar els coloms. Per caminar, movien primer una pota i després l'altra. Cap no intentava fer deu passes de cop.

—Podem practicar per trossets? —va preguntar.

Primer va aprendre a empènyer-se amb els peus i mantenir l'equilibri. Després va practicar com frenar. Finalment, va tornar a posar els peus als pedals.

Un, dos, tres, quatre...

L'avi encara subjectava el seient.

—No em deixis anar! —va cridar.

—Soc aquí.

Un, dos, tres, quatre, cinc...

El vent li feia pessigolles a les galtes. La bicicleta ja no tremolava tant.

—Ho estic fent!

La Nora va mirar enrere. L'avi era cinc metres més lluny, amb els braços oberts.

—M'has deixat anar!

En girar el cap, el manillar es va torçar i la bicicleta va acabar sobre la gespa.

Durant un segon, la Nora no va saber si enfadar-se o riure. Finalment va riure tan fort que l'avi també va començar a riure.

—He anat sola! —va exclamar.

—I ara ja saps una altra cosa —va dir ell.

—Quina?

—Que caure no esborra el que has après.

L’endemà van tornar al parc. La Nora va practicar els girs. Dilluns va aprendre a arrencar sense ajuda. Dimarts va pedalar fins a la font. Dimecres va fer una volta sencera.

Dijous, una nena petita mirava la seva bicicleta sense rodetes amb cara de preocupació.

—Jo no puc —deia.

La Nora va aturar-se al seu costat.

—Encara no —li va dir—. Però pots començar amb una pedalada.

La nena ho va provar. La Nora caminava al seu costat, igual que havia fet l’avi.

Quan el sol començava a baixar, la Nora va tornar cap a casa sobre la bicicleta blava. El timbre sonava dring-dring i la ratllada del parafang lluïa com una medalla.

No havia après perquè un dia hagués deixat de tenir por. Havia après perquè cada dia havia fet una cosa petita que el dia anterior encara no sabia fer.